

СЬОГОДНІ ПОЧИНАЄ
СВОЮ РОБОТУ XXVII З'ІЗД
КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ

МИ СЛАВИМ, ПАРТІЄ, ТЕБЕ!

МОЛОДІЙ КОМУНАР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Четвер, 6 лютого 1986 року

№ 16 (3679).

Ціна 2 коп.

Виходить з 5 грудня 1939 р.

4 лютого увечері з Кіровограда в Київ для участі в роботі XXVII з'їзду Компартії України відбулася делегація від обласної партійної організації. Того ж дня в обкомі Компартії України відбулася зустріч членів бюро обкому з делегатами з'їзду. Делегати поклали квіти до пам'ятника В. І. Леніну.

Фото В. ГРИБА.

ДЕЛЕГАТ З'ІЗДУ

— СКАЖІТЬ, вам доводилось коли-небудь виступати перед такою численною аудиторією? — запитує Людмила Іванівна і знову поправляє зачіску, — помітно було, що вона трохи хвилюється. — А я ніяк не звикну, — відповіла на мій заперечний жест і посміхається.

Я погоджуюся: звісно, це зовсім непросто — виступати, коли на тебе спрямовано кілька сотень зацікавлених поглядів. Хоча досвід спілкування з людьми, досвід громадської роботи бригадирів цеху № 2 Кіровоградського швейного об'єднання Л. І. Берегуленко не позичати — вона секретар парторганізації цеху, депутат міської Ради народних депутатів, член комісії по охороні здоров'я та соціальному забезпеченню при міськвиконкомі. А на XXII обласній партійній конференції Людмилу Іванівну обрали делегатом XXVII з'їзду Компартії України. І сьогодні її як делегата запросили на зустріч з молоддю міста.

Заходимо до великої зали — і хвилювання молоді жінки змінюється тією внутрішньою зібраністю, зосередженістю, які я помітила у ній ще під час нашої першої зустрічі. Тоді я запитала: «Людмиле Іванівно, ви, мабуть, дуже суворий бригадир?». Вона посміхнулася на цей напівжарт: «Гадаю, що ні. Можливо, вимогливий щодо роботи. А з приводу інших якостей — судити моїм дітятам з бригади. Для мене головне, коли в колективі панують взаємодопоміжність і взаєморозуміння...».

Про успіхи рідного підприємства, своєї бригади й розповідала Л. І. Берегуленко молодим слухачем.

— Наше об'єднання, на якому працює 1450 чоловік, спеціалізується на пошитті зимових і демісезонних пальт, щороку випускаємо 45 моделей, 75—80 процентів виробів постійно поновлюється — це свідчить про творчу пошукову роботу наших конструкторів. Підприємство — серед кращих в облас-

явилі Л. І. Берегуленко не раптом — це право вона завоювала своєю працею. Як людина, як комуніст вона користується авторитетом на швейному об'єднанні. За словами секретаря партійної організації об'єднання М. М. Дорошенко, у характері бригадира є такі цінні якості, як обов'язковість, прин-

браку за планом складає 8 процентів, то ми зменшили його до 2—4 процентів. Можливості досягти більшого є. Це, звичайно, залежить і від чіткої роботи підготовчої дільниці, де здійснюється промірка і розбравка тканин, і розкрійного цеху. Головне ж завдання нашої бригади — висока майстерність виконання операцій, чітке дотримання технології пошиття.

Мабуть, доводилось вам чути такий вислів: «У тобі загинув актор, або художник, або педагог...». Це — про людей, які не зуміли розвинути своїх здібностей, закладених самою природою. Людмила Іванівна Берегуленко, досягла своєї мрії — бути педагогом, вихователем. Щоправда, не буквально і традиційно — педагогічний вуз, школа... Вже 15 років працює Л. І. Берегуленко на цьому об'єднанні. І її працю оцінили — Людмилу Іванівну було нагороджено медаллю «За трудову доблесть».

Все найкраще в людині починається з рідного дому. І про що б не зайшла мова, Людмила Іванівна з вдячністю згадує свою велику правдиву родину: їх у невеличкій родині було восьмеро — п'ятеро дочок і троє синів. Зросли і загартувалися у нелегкій сільській роботі. Кожен з них обрав свій життєвий шлях. Та всі дороги, якими б довгими вони не були, повертають до рідного дому. І після безлічі справ, напруги гарячих днів Людмила Іванівна їде у свою поетичну Олено-Косогорівку, до найріднішої людини — мами, яка навчила її жити і працювати.

Т. СВІТЛАНОВА.

РЯДОК У РАПОРТ

Заступивши на трудову вахту по гідній зустрічі партійного форуму під девізом «XXVII з'їзд КПРС — 27 ударних декад», 229 комсомольсько-молодіжних колективів, понад десять тисяч молодих трудівників успішно справились з плановими і соціалістичними зобов'язаннями завершального року XI п'ятирічки.

У авангарді соціалістичного змагання сьогодні комсомольсько-молодіжні колективи: пресувальники гарячого пресування цеху № 2 Світловодського комбінату твердих сплавів і тугоплавких металів імені В. І. Леніна (керівник О. Харченко, групкомсорт О. Харченко), який працює в рахунок липня 1987 року; пілімовальної лабораторії цеху № 8 ордена Трудового Червоного Прапора заводу чистих металів (керівник В. Лещенко, групкомсорт І. Лашко), який виконав план 11-ї п'ятирічки до 23 лютого 1985 року; комсомольсько-молодіжний екіпаж водіїв автомобіля ГАЗ-52 АТП-10063 (керівник В. Голанський, групкомсорт Ю. Юрченко), що виконав план палтакоперевезень на 109,5 процента.

Вагомий внесок у виконання Продовольчої програми внесли 58 комсомольсько-молодіжних екіпажів, що працювали на збиранні врожаю 1985 року. Так, комсомольсько-молодіжний екіпаж колгоспу імені Леніна (М. В. Мельник, Ф. Хусмутінов) скосяв 331 гектар зернових при зобов'язанні 327 гектарів. Комсомольсько-молодіжний екіпаж комбайна СК-5 колгоспу «Україна» (А. Глива, М. Пирогов) намолотил 4332 центнери зерна при зобов'язанні 4000 центнерів. А

молодий водій автомашини ГАЗ-53 колгоспу імені Леніна В. Калниченко при зобов'язанні 400 тонн доставив на тік 700 тонн зерна.

Хорошими результатами у навчанні і суспільно-корисній праці зустрічає XXVII з'їзд КПРС шкільна молодь. 2215 учнів середніх шкіл взяли участь в літній трудовій черті під девізом «Мій труд впливає на труд моєї республіки». Ними був виконаний об'єм робіт на суму 84 тисячі 829 карбованців, 2750 карбованців направлено у Фонд миру.

Світловодський МК ЛКСМУ

XXVII з'їзд Компартії України та наступному XXVII з'їзду КПРС присвятили свої трудові перемоги комсомольці районної Новоукраїнської організації — за підсумками обласного соцзмагання в 1985 році районну комсомольську організацію визнали переможцем по збиранню зернової кукурудзи, вирощуваної за індустріальною технологією, а також нагороджено перекладним почесним призом імені нашого земляка льотчика-космонавта Л. І. Попова за зайняте перше місце в обласному соцзмаганні на збиранні ранніх зернових.

В завершальному році 11-ї п'ятирічки 25 комсомольсько-молодіжних колективів вирощували зернову кукурудзу на 6000 гектарах, що становить поздовню площ кукурудзи в районі. І результати були вагомими — урожайність з кожного гектара склала 52,7 центнерів зерна.

Новоукраїнський РК ЛКСМУ.

Чимало молодих дорослостей області рівняються сьогодні на дорослу холосту «Мир» Гайворонського району Наталію ЛЯЛЮХІНУ, яка у завершальному році одинадцятиріччя першою в області пододала семитисячний рубль по надолгу молоді на Кіровоград.

Гайворонський район.

РЕПОРТАЖ

— Я К РОБОТА? — перепитує Володимир Андреев. — Управляємось. На сьогодні вже маємо п'ятнадцятипроцентне виконання планових завдань по економічній ріжучої інструменту. Так що прийняті на загальних зборах бригади наприкінці минулого року соціалістичні зобов'язання, і так підвищені, перекримо. Це дасть в наступному кварталі можливість спрацювати ще економічніше.

Дізнаюся, що Володимир у бригаді порівняно новачок. Коли прийшов у серпні 1985 року на завод, трохи вагався: куди попроситися працювати. Чи

то дійти до кожного. Тому свідувальник, фрезерувальник чи рихтувальник розуміє: важить його особистість, порядність, принципи. Так на практиці проявляється стратегія порядку, визначена бригадиром та активом.

У соціалістичних зобов'язаннях, прийнятих трудовими колективами на з'їзді XXVII з'їзду Компартії України, окремим пунктом передбачено підвищення продуктивності праці понад норму, нові вагомості внесли у виконання програми економічних ресурсів, роль трудо-

колективів через обов'язковий період профілактики при освоєнні новачків. Було б так, як і у випадку з приходом Володимира Андреева.

У бригаді, крім названих спеціальностей, два палатники. Головний із них, жартує хлопці, безсумнівно, сам Олександр Мелихов. А ще на цій посаді працює Микола Іванов. Нін саме маніпулює біля свердлувального верстата.

— Здається, не перебільшу, якщо скажу, що робота за принципом колективної відповідальності однаковою мірою стосується як керівника, так і рядового члена бригади, — говорить Микола. — Виконати так: хочеш працювати добре — працюй. Не хочеш — страждай від суворих оцінок товаришів. Коефіцієнт трудової участі активу бригади, її рада, може подвійному знизити практично наполовину.

Запитую, що для членів бригади значать слова «якість», «економія», «термін». Відповідь одностайна, це зрозуміло кожному: «Робота з «вогнінком», чітке бачення перспектив». Пояснюють на прикладі. Приміром, заощаджений різальний інструмент. Не тільки фрези, у них навчилися економити навіть мітки. Після появи перших зубрин, на відміну від практики, що склалася в інших колективах, тут просто перегорюють їх, даючи нове життя. На ділі оновлений мітич працює на третину довше загальноприйнятій канонів. Кожен робітник має змогу запропонувати щось своє, хай попервах і буде воно малоефективним.

Тому живе колектив чимось більшим від суто виробничих проблем. Стартовий рік дванадцятиріччя тирічки дав старт новим держанням і планам. Відлювати їх є кому, бо це справді колектив. Де одному небайдуже до іншого, де лад і порядок не бажані гості, а господарі. Мене проводжає напружений ритм виробничого виробництва «Друкмашу». Дуже швидко й загубилися мої співрозмовники серед шеренг численних поточних ліній та верстатів. Пшла робота.

І. КУЦЕНКО.
м. Кіровоград.

ПОРЯДОК

випадково став фрезерувальником саме в КМК Олександра Мелихова із «Друкмашу»? Ні. Одразу дізнався, що цей один із кращих комсомольсько-молодіжних колективів підприємства, має свої хороші традиції. А що не мав жодної з основних спеціальностей, які пропонує в комплексній бригаді О. Мелихова, — не злякало. Вступив на курси підвищення кваліфікації на об'єднанні, то на сьогодні вже працює на третім розряді.

Спостерігаю так, щоб не запарити, за руками молодого виробничика. У них уже вчувається впевненість. Раз за разом на поверхню нерста лягають усе нові й нові шпиги переміщення, і вправні пальці Володимира одразу тягнуться до важелів — за роботу! В. Андреев із вдячністю називає прізвища свого бригадира, ланкового І. І. Макушенка, інших хлопців та дівчат, котрі уважно і, головне, не зверхньо поставилися до його перших невдач. Натомість проявляють такт, розуміння, щоб новачок швидко приклався в колективі.

Пригадую у зв'язку з цим слова, які сказав колись бригадир (сьогодні він працює в іншій зміні): «Дисципліна? Хай то буде справа дисципліни. Через ставлення до роботи, до її організації випливає й інші людські якості. Непро-

ного сумління. Приготували дарунок партійному форуму комуністів нашої республіки й виробничники з КМК по механічній обробці базової деталі каретки обробного виробництва Кіровоградського виробничого об'єднання «Друкмаш».

вон колективу не вчора і навіть не рік тому.

Ідемо вздовж сгруппованих рядів з різними верстатами. Шум від працюючих моторів досить гучний, тому ледве чуємо один одного. Та все ж групою Наталія Сиволап встигає коротко охарактеризувати молодих робітників.

— В основному, склад у нас на сьогодні стабільний, — додає вона. — А в цьому й переваги. Коли викликали на соціалістичну бригаду по механічній обробці опорної плити О. Жарова, на це й розраховували: їх сформований колектив буде гілним суперником нашому. Та задумувалося це не як примітивне суперництво, а товариський контроль за сумлінням: на ділі, скажімо, їхня бригада шліфує шпиги переміщення, яку поставимо на «пацифабрикатному» шліфувальнику. Та з появою в бригаді нових працівників катастрофи б не трапилося — а цього бояться деякі погани сформовані

Ефективно— значить по-сучасному

Вироби Новоархангельського сирзаводу — цільномолочна продукція, сир «Буковинський» та «Степовий» — користуються неабияким попитом у споживача. Найперше — завдяки високій якості. Це — наслідок вмілої організації виробництва, раціонального використання усіх резервів. Недарма із завданням минулої п'ятирічки новоархангельські сирзавари справилися ще до 28 серпня 1985 року — до 50-річчя становлення руху. Переможцями республіканського змагання працівників молочної промисловості стали працівники заводу комуніст Т. М. Харченко та кандидат у члени партії С. Б. Андреев. Заслуживачами усіх добрих справ на підприємстві є комуністи.

Нині на підприємстві йде переобладнання основного сироробного цеху. Встановлюється сучасніше, потужніше обладнання, що дасть можливість добитися значного підвищення продуктивності праці заводчан без збільшення кількості працюючих і розширення виробничих площ. Нині ця робота знаходиться у стадії завершення. Керує нею комуніст П. І. Бондаренко — головний інженер заводу.

Напередодні з'їзду Комуністичної партії України кореспондент «Молодого комунара» зустрівся із секретарем парткому Новоархангельського сирзаводу С. Г. Сторожук. Мова йшла про роль комуністів у житті колективу, про їхній вклад у його здобутки.

КОР.: Світлано Григорівно, на вашому підприємстві кожен п'ятий — комуніст. Якою ж вам уявляється перспектива росту рядів партійної організації?

С. Г. СТОРОЖУК: До партії люди вступають за переконанням. І я можу певністю сказати, що наші комуністи — і рядові працівники, й керівники — це люди, які живуть інтересами заводу. Наскільки високий їхній авторитет у колективі, можна судити і з того, як поповнюються ряди партійної організації.

Я, наприклад, глибоко переконана, що наших «новобранців» (зараз в організації чотири молодих комуністи) привело в партію бажання бути схожими на таких наших заслужених працівників, як Т. М. Харченко, П. І. Бондаренко, О. Р. Ткаченко... До ре-

чі, Олександр Родіонович, який уже багато років — робітник госпдвору, а нині працює на переобладнанні сироробного цеху, дуже гарно відгукується про роботу комсомольців слюсаря Василя Шарова (він член комітету комсомолу заводу), електрика Василя Крутька. Це наш резерв у поповненні рядів партійної організації.

А взагалі то можу з упевненістю сказати, що всі наші молоді комуністи сягнули громадського змужніння у нас на заводі. І Світлана Андреева, і її колеги лаборанти сироробної лабораторії Тетяна Ковальчук, бактеріолог Надія Ханкіна, начальник лабораторії Світлана Орлова — всі наші молоді комуністи виростили і про-

фесійно, і як громадські активісти на нашому заводі.

КОР.: Певно, це можливо за умови, що молодим не лише довіряють, але й приділяють багато уваги...

С. Г. СТОРОЖУК: По-моєму, ці речі дуже тісно взаємопов'язані. Ось взяти хоч би наші заходи, спрямовані на забезпечення високої якості виробів (а вона на заводі з року в рік зростає), саме від молодих, які складають на підприємстві більшість, залежить вона. Довірять їм, ми разом з тим не забуваємо і навчати.

КОР.: І в стінній пресі, і в роботі шпиг економічної та комсомольської освіти партійна організація чимало уваги приділяла вивченню передз'їздових партійних документів...

С. Г. СТОРОЖУК: У передз'їздовий період комуністи вважали, що основним своїм обов'язком. Приємно, що активну участь в усіх заходах взяли молоді комуністи, які вели роз'яснювальну роботу в колективі. На відкритих партійних зборах, що відбувалися з цієї нагоди, були присутні усі працівники підприємства. Це свідчить про живий інтерес заводчан до партійного слова. Більше того, слідом за комуністами вони взяли активну участь в обговоренні. Приміром, усім запам'яталися ділові виступи Г. Г. Артем, і О. Буркана під час обговорення проекту Основних напрямів розвитку народного господарства СРСР...

КОР.: Отже, найхарактернішим на сьогодні, у день відкриття XXVII з'їзду Компартії України, для колективу заводу є...

С. Г. СТОРОЖУК: Тісна згуртованість його докола партійного осередка. Ми робимо свою справу дружно, злагоджено. Торік значно перевиконали плани виробництва сирів та цільномолочної продукції. Цього року, у зв'язку з переобладнанням сироробного цеху, випускаємо тільки друге. Із плановими завданнями першого місяця року справилися успішно. А до дня відкриття XXVII з'їзду КПРС пустимо й сироробний...

Він розмовляв
С. ПЕТРЕНКО.

«ПІОНЕРИ УКРАЇНИ— З'їзду ПАРТІЇ КОМУНІСТІВ»

Олександрівської восьмирічної школи посадили доглядають сад Мир.

Внесли свою частку юні ленінці і у виконання Продовольчої програми. Влітку і восени майже 1200 піонерів працювали в колгоспах і радгоспах, допомагали трудівникам полів, ферм, птахозаводів.

Не було в районі жодного піонера, який би не брав участі в операції «Компаньєро». У Докучаєвській середній школі був організований ярмарок по продажу кулінарних виробів, виготовлених руками піонерів та школярів. Зароблені 124 карбованці були перераховані на допомогу дітям Нікарагуа.

Піонери збирають матеріали, документи, фотографії, спогади про тих, хто воював, захищав Батьківщину. Нещодавно в Інгульській середній школі відкрито кімнату бойової слави, експонатів якої — праця усіх школярів і піонерів, і комсомольців. Допомагають у пошуковій роботі зустрічі з учасниками Великої Вітчизняної, розповіді ветеранів війни. Устимівські піонери записали рядок у рпарті XXVII з'їзду Компартії України.

Зелене вбрання Вітчизни — в цю операцію ввійшли всі юні ленінці району. 1200 саджанцями поновилися парки, алеї сіл району. Піонери дружили імені Льоні Голікова

МИ —
ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ

«СЛАВУТИЧ» ЗІБРАВ ДРУЗІВ

Уже вдруге проводить своє дозвілля на туристській базі «Славутич» молоді афганці — майбутні слюсари по ремонту автотранспортної техніки і муляри залізобетонних конструкцій, які навчаються цим професіям у Кіровоградському СПТУ № 8.

Цікава програма бування друзів з братньої країни у молодому надрадянському місті насичена змістовними політико-виховними та інтернаціональними заходами. Серед них — вечори радянсько-афганської дружби і зустрічі з ветеранами Великої Вітчизняної війни, перегляд кінофільму «Битва за Москву».

Проявом солідарності радянської молоді з народом дружньої країни, яка захищає завоювану своєю квітнатою революцією ввечір-зустрічі, що відбуваються в актовому залі туристської бази «Славутич». Всі увечері служили демонстраційного воїна, робітника заводу швидкомонтованого спорядження «Знак шани» виробничого об'єднання «Дніпроенергопром» Олега Михайленка, який виконував свій інтернаціональний обов'язок на афганській землі.

І. КАРАНТ.
м. Світловодськ.

ФОТОЛІТОПИС ХІ П'ЯТИРІЧКИ

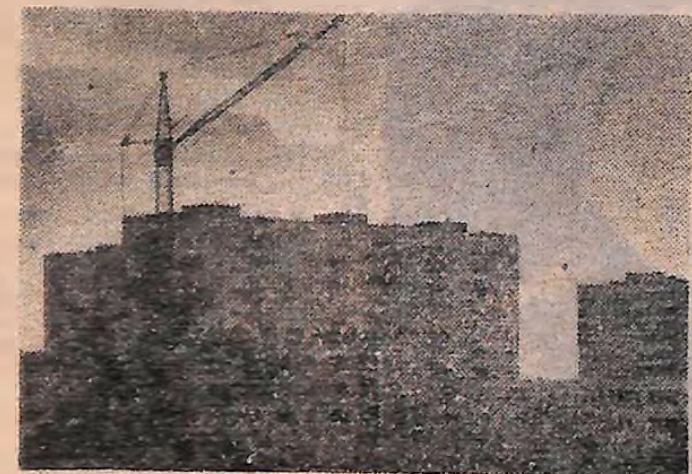
У фотоб'єктива є завжди особливості: піймавши януса мить, він може дати їй право на життя, на вічність. 11-а п'ятирічка у фотоб'єктиві «Молодого комунара»...

Отже, фотосюжет перший. Працівники редакції побували в Олександрії на шахті «Ведмежорській», яка стала до ладу в 11-й п'ятирічці. Тоді фотоб'єктив занарбував чимало шахтарських облич — утомлених (адже ми знімали після зміни, шахтарі тільки-но піднялися із забою), проте відрихтих, шасливих, задоволених своєю роботою. Як і ось цих двох, що ви бачите на знімку: гірничий майстер Леонід ХВОРОСТИНА та групомсорт комсомольсько-молодіжної бригади гірничих робітників очисного забою видобувної ділянки № 1 Олександр БОРОВИК обговорюють перші рекорди — 1000 тонн вугілля на лану за добу зобов'язалася видавати його бригада. І ось радісна звістка надійшла в Олександрію: напередодні відкриття XXVII з'їзду Компартії України шахту «Ведмежорська» буде перейменовано в шахту імені Ленінського комсомолу. Репортаж з мітингу про цю подію читай, те в наступних номерах.

У комсомольсько-молодіжної колективу симіріогальної лабораторії № 8 ордена Трудового Червоного Прапора заводу чистих металів (керівник В. В. Лещенко, групомсорт І. Лашко) було чимало трудових перемог, з якими їх вітали товариші, як і на цьому знімку. П'ятирічку цей КММ виконав до 23 лютого 1985 року.

За роки 11-ої п'ятирічки у нашому обласному центрі вирости цілі житлові масиви, нові мікрорайони.

Заслужений самодіяльний ансамбль танцю «Ятрань», гастролює, поїзди, виступи. По країні і за кордоном. Участь у культурній програмі XII Всесоюзного фестивалю молоді і студентів. Оплески. Нові танці, нові програми. А в цілому — праця...

Л. ЯРОМЕНКО.
Фото В. ГРИБА.

У РІДНЕ село після служби в армії повертався Хлібороб.

Розмірено поцокували на стиках рейсових вагонів колеса, голосно сміялися в їхньому гамірному купі дівчата, а він тихо сидів біля вікна з відслоненою фіранкою, споглядаючи в світ, що проминав за склою — білорікі берізки, уже підпалені першими осінніми морозами, зелені стрункі ялини, обтрушені придорожні тополі, поля клатками у цьому густолісся — поїзд мчав білоруським Поліссям, наближаючи його до України, до дорогої Кіровоградщини.

Я називаю його високим і почесним словом — Хлібороб. Він би знітився, зніяковів, якби хтось отак гучно й велично назвав його на людях. Бо він ще зовсім молодий, цей старший сержант, якого поїзд невинно несе до рідних країв. Бо він тільки рік до призову в лави Радянської Армії працював у своєму колгоспі, в тракторній бригаді механізатором, лише одне літо по-

леку його історію, а й історію, яка твориться сьогодні. Знає не тільки з маминих листів, а й із повідомлень, які надходять кожному юнакові Турії, що оберігає в армії мирний спокій. Про успіхи рідного колгоспу пише комсомольська організація. Колгосп «Прогрес» — господарство з найстабільнішими виробничими показниками в районі. Ще в дев'ятій п'ятирічці «Прогрес» став господарством високої культури землеробства. І ось уже друге десятиріччя постійно підтверджує це високе звання.

Останнє таке повідомлення Хлібороб отримав в останні дні служби. Комсомольці писали, що вже завершено осінньо-польові роботи. Що кожен гектар туріянської чорноземлі зростає по 31,5 центнера зернових, пшениці, зокрема, по 35,6 центнера, цукрових буряків — 278 центнерів. Ще передбачаються високі результати і в тваринництві. Писали комсомольці, що чекають його з нетерпінням додому.

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИЙ НАРИС

ДОДОМУ, В ТУРІЮ!

справжньому відживував. Та я називаю його так, бо знаю — він любить землю, прагне віддати їй свої дужі молоді руки, аби далі нести хліборобську славу своїх односельчан.

Його село називається красиво й поетично — Турія. Красиві, з поетичною душею працюють в Турії люди. Старший сержант, звільнений у запас, поспішає додому, далеко обганяючи думками швидкий поїзд, бо його чекає-недочекається степове село, чекають рідні, чекає земля.

Своє село туріяни люблять, свято бережуть його минуле. А воно, минуле, багате в нього. В історичних документах Турія згадується напочатку вісімнадцятого століття, але люди передають перекази про історію села значно глибше і ревно відстоюють її перед гостями. Розказують, що нібито ще шістьсот літ тому кіннотні міліковода притока Вісі річка Гептурка була такою глибокою й широкою, що аж до Турії заходили кораблі й вели з туріянами жавау торгівлю. Та спливали часи, кораблі, як кажуть, більшали, річки — меншали і скоро купцям, яких тоді було так багато на берегах Гептурки, не залишалося нічого робити, як збирати своє гондлярське причадалля і шукати місця більш підходящого для їхнього хисту й норову.

Так у Турії залишилися люди, які душою коло землі з дитинства, які доглядають її щирою серцем, плачуть її, чекають і мають від неї достаток.

Молодий хлібороб повертався після дворічної перерви додому. Кожній людині дорога її батьківщина, в кожному селі є люди, одержимі трудом, перед якими завжди хочеться вклонитися. Але, мабуть, немає в Нозомігородському районі села, де б таких людей було стільки багато. Так думав Хлібороб.

В селі він прожив вісімнадцять років. І знає не тільки славу да-

поїзд невтримно біг на південь, сонце уже стояло від нього праворуч і стелило світлі рядна в вагоні. Хлібороб звів очі, піймав того сльва сліпучого й подумав: яскраве, моя у жнива. Він пам'ятав свої перші жнива і думав про них усі два роки. І вже бачиться йому жнива наступні, довгождані. І знову буде пекуче яскраве сонце.

Під сонцем миру цвіте його Турія. Десять років тому в центрі села зів'язав один з найкращих будинків культури в районі. Ще з ранніх пір заглядав сонце в вікна школярів. А теплої весни наступної всміхнеться воно крізь шибби нового дитячого садка на 90 місць і найменшеньким туріяням. В першому році дванадцяти п'ятирічки планується ще будівництво торговельного центру в Турії.

Зводяться в селі не тільки клуби й магазини. Виростають на очах цілі ряди сучасних котеджів — будинків колгоспників. Як за два роки змінилась його, Хлібороба молодого, Турія! З'являються в селі нові вулиці. За 1985-й вісім нових осель виростало в селі, — писали з дому. Молоді спеціалісти колгоспні уже відсаджували новосілля. Ще шість будинків на правліній колгоспу вирішено звести в 1986-му. Як буде називатися ця нова вулиця в Турії? Може, Молодіжна. А може, Мирна. Чи Сонячна. В одному певен — її назвуть красиво.

І вже подумки здійснюється він на найвищий пагорб сільський, звідки можна окинути зором всі нутки — звідки видно на Вічарівку і Чунівку, Слободу і Вітрівку. Звідки як на долоні бачаться усі 12 кілометрів асфальтованої дороги. Бачаться ферми, поля широкі за селом, грабовий ліс густий і високий!..

Краю рідний! Хіба можна оминати твою красу? Хіба можна відмовитись від твого цілющого повітря? Хіба можна відвернутись від твоїх людей, невтомних селян, трударів! Більше ста туріян удосконалі висо-

ких урядових нагород за звитягу в труді. Більше шістдесят — орденів. Чотири з них — кавалери ордена Леніна: Олександр Степанович Шевченко, Михайло Іванович Коваль, Ольга Сидорівна Третяк — слава «Прогресу» — вже ветерани праці, але не сидяться їм вдома. Мабуть, важко уявити себе поза колективом, важко змиритись із за-служеним іменням — пенсіонер. Якщо й пенсіонер, то працюючий.

Вже сонце ген горкається вершечки дерев, не перестають ви-стукувати монотонно колеса, а Хлібороб думає про те, що ордени треба заслужовувати й молодим. І що Турія пропонує для цього всі умови.

Сьогодні у «Прогресі» не знають, що таке «кадрова проблема». Із 580 працездатних у колгоспі 120 чоловік — молоді до 30 років, до 40 років — 240. Кожного десятиріччя в колгоспну сім'ю вливається 120 молодих. А це означає, що кожного року в середньому 12 випускників Туріянської десятирічки залишаються в рідному селі.

Залишаються, щоб жити, трудитись, продовжувати себе в дітях. Не жартує — на 90 місць новий дитсадок незабаром відчинить двері.

Залишаються, щоб нести односельцям прекрасне. Хто сьогодні в області й за її межами не знає народного самодіяльного фольклорного ансамблю «Туріяни». А ще де-в'ять гуртків художньої самодіяльності о вечірній порі починають свою роботу в клубі-красені сільському: драматичний, хорівий, трістичний, вокально-інструментальний, духовий оркестр...

І вже рветься пісня з дужих Хліборобових грудей, вже бачиться йому рідна Турія. За далекими лісами, за крутими горами, в степу безберегім...

Видують колеса пісню далеку, напівзабуту, відроджену «Туріянами»...

* * *

В рідне село після служби в армії повертався Хлібороб.

Не називаю прізвище його. Ним міг би бути нинішній завідувач молочнотоварною фермою № 3 молодий комуніст Василь Кучер. Він здобув середню спеціальну зоотехнічну освіту, відслужив у Радянській Армії і повернувся в рідне село. Сьогодні його ферма — одна з кращих в районі: середньодобовий надій від кожної корови становить 8,7 кілограма молока.

Чи Василь ровесник молодий тракторист комсомолець Володимир Романенко. За високі успіхи його портрет — на районній Дошці пошани. Чи водії Василь Третяк, Олександр Чичулін, Володимир Кривенко, секретар комсомольської організації колгоспу Олександр Микитенко, токарі Василь Сергій і Юрій Шевченко... Ще недавно в сільському музеї висів стенд «Наші земляки на варті миру» з їхніми портретами. Сьогодні вони примножують славу рідного колгоспу.

Сьогодні на цей стенд готуються нові фотографії. І йдуть солдатам з колгоспу листи.

Турія чекає своїх молодих хліборобів.

В. БОНДАР.

Новомігородський район.

ФІЗКУЛЬТУРУ — ТОБІ І ВСІМ

Зміна зміні йде

БІЛЬШО 10 років працює у Знаменському парку культури і відпочинку секція легкої атлетики райради ДСТ «Локомотив», учасник багатьох Всесоюзних змагань А. В. Хороненко. Немало першогородських спортсменів виховав він за цей час. Став аспірантом Одеського інституту народного господарства чемпіон СРСР з метання диска, кандидат у збірну країни Юрій Сотников. Ополодів професією спортчика цивільної авіації призер першості УРСР і Центральної ради ДСТ «Локомотив» з метання диска Володимир Григор'єв. Іван Шевчук — призер першості республіканської і Центральної ради

цього товариства, став курсантом Новогородського вищого військово-політичного училища. Призер першості УРСР з бігу на середній дистанції Олег Очкалов — нині студент Одеського педагогічного інституту.

З теплою згадує своїх вихованців Анатолій Васильович. Не забувають і вони про свого наставника: шлють листи, заходять до нього. Не всі обрали спорт своєю професією, але подружилися з ним на все життя. І за те, що зумів принести їм любов до спорту, глибоко вдячні вони своєму тренеру!

Залишилися спортсменами секції. Проте є ко-

му продовжувати їх традиції. Сталі, наприклад, призерами на республіканських турнірах Тетяна Булах, Євген Бенз.

Відвідують легкоатлетичну секцію учні 5—7 класів шкіл нашого міста Марина Іванченко, Сергій Котик, Олександр Пеліх, Лариса Ківерник, Володимир Кобень, Ігор Топчєєв.

Приходять до секції і зовсім юні. Наприклад, Вікторія Зарудна та Олександр Гребенюк навчаються у четвертому класі, а Наталя Турлюк — у першому. Неабиякі здібності в них дітей. І якщо додати до них працю — хто може вважати, яких висот досягнуть юні спортсмени.

— Що ж дають дітям заняття в секції?

— Цікавим, змістовним стає їх дозвілля. Та й час вони вчать швидко, використовувати його раціонально.

— Які результати роботи секції за минулий рік?

— Ми підготували трьох першогородських, іші виконали нормативи масових розрядів.

Останнє запитання тренера:

— Яка мета вашої роботи, чого ви прагнете досягти?

— Хочеться виховати в дітях почуття відповідальності, обов'язку, любові до спорту, відданості йому. А ще — підготувати гідну зміну спортсменам, яка могла б боротися за лідерство в республіці країні, примножувати славу традиції і перемогі радянського спорту.

О. УСТИНОВСЬКИЙ.
м. Знаменка.

Культпрацівники — молоді

до підсумків огляду роботи культосвітніх закладів серед молоді у 1985 році

Метою огляду була пропаганда ідей ХХІІ Всесвітнього фестивалю молоді і студентів у Москві, Міжнародного року молоді та підготовка до ХХVІІ з'їзду КПРС.

Активно проходив огляд в Олександрівському, Новоархангельському, Новоукраїнському, Бобринському, Новоградківському районах. Зокрема, цікавий вечір-зустріч провели комсомольці селища Олександрівки. На вечорі виступили Герой Радянського Союзу І. Х. Календюк та ветеран війни і праці Г. Я. Жабонський. Вони комсомольцями боронили рідну землю від фашистів, відбудовували зруйноване війною народне господарство району. На задоволення почесних гостей учасники художньої самодіяльності клубу Другого імені Петровського цукрокомбінату виконали патріотичні й ліричні пісні.

Свято комсомольських поколінь цікаво пройшло в Новоархангельську. Комсомольці 20-х років Сергій Григорович Півень розповів про бойові й трудові подвиги перших спілчан району.

Про героїзм комсомольців району в роки Великої Вітчизняної війни мову ветеран війни Олександр Семенович Лопатін. Делегат ХХІІ Всесвітнього фестивалю молоді і студентів механізатор колгоспу імені Калініна Юрій Піддубний поділився спогадами про незабутнє свято молоді світу.

У райцентрівському палаці культури «Ювілейний», Рівнянському та Комішуватському сільських будинках культури Новоукраїнського району проведені вечори «Пісню дружби заспіває молодь», на яких організовано зустрічі з тими, хто був на фестивалі у Москві.

Вечір-зустріч молоді з ветеранами колгоспного руху

проведено в Коленкуватському сільському будинку культури Новоархангельського району.

Комішуватський сільський будинок культури Новоукраїнського району організував у свій журнал «По сторінках з'їздів». Перед молоддю села виступили ветерани партії С. Г. Іванов, А. Л. Сергієнко, кращі механізатори місцевого господарства С. В. Ціма, В. М. Цурило.

У раді культосвітніх закладів Новоградківського, Новомиргородського, Новоукраїнського районів проведено цикли масових заходів «Вони заважають нам жити й працювати по-комуністичному», вечори запитань і відповідей «Право і мораль в комуністичному суспільстві», бесіди за круглим столом з працівниками суду, прокуратури, райвідділів внутрішніх справ, медіками, членами комісії по боротьбі

з пияцтвом та алкоголізмом. На всі ці заходи культпрацівники намагалися залучити найбільше молоді.

Важливою формою організації спілкування людей у години дозвілля стали музичні вітальні. Позитивний досвід їх діяльності є у Вішньанському й Новомиргородському районах, де італійці працюють відповідно у 12 і 4 колгоспах.

Результативну роботу з молоддю проводять музичні вітальні «Мій рідний край» Новомиргородського міського будинку культури, Олександрівського СБК, Мартопівського сільського клубу Новомиргородського району. Тут регулярно проводяться зустрічі молоді з ветеранами партії, війни і праці, вечори відпочинку.

Традиційними стали в Бобринському, Вішньанському районах вечори-конкурси «Пісню, дівчата», «Пісню, хлопці», в яких беруть участь вожаті шкіл, медпра-

ТВОЄ ДОЗВІЛЛЯ

цівники, молоді водії, співробітники міліції.

Активно працює молодіжні клуби та об'єднання «Молоді господарі землі», «Лабірінт та злагода» в Новомиргородському, «Підліток» в Олександрівському районах, дискусії Новоградківського будинку культури Олександрівського району, «Ритми» Петрівського районного будинку культури.

Культпрацівники посилюють роботу по залученню молоді в турніри художньої самодіяльності. Створено нові аматорські колективи, зокрема, молодіжний фольклорний ансамбль Глодоського СБК Новоукраїнського району.

Успішно виступили на обласному огляді на честь ХХVІІ з'їзду КПРС вокально-інструментальні ансамблі Новоархангельського міського будинку культури (керівник С. І. Солук), Онуфріївського МБК (керівник А. В. Горюхін), Новоукраїнського МБК № 3 колгоспу імені Ленінського комсомолу (керівник В. П. Гринько). Ці колективи зайняли призові місця.

Разом з тим огляд виявив недоліки. Не виконуються урядові постанови по розширенню мережі любительських об'єднань та клубів за інтересами у Компаніївському, Добровеличківському, Голосинівському, Бобринському районах, де діють лише по одному-два клуби за інтересами.

На низькому рівні проходив огляд у Гайворонському, Голосинівському, Радивилівському районах. Культпрацівники Голосинівського району, зокрема, об'єдналися з іншими проведенням конкурсів танців. В Устийківському, Мазовицькому районах ніяк не спроможуться ввести в дію музичні вітальні, які значно урізноманітнили б дозвілля молодих людей. Вимагає, як свідчив огляд, активізації роботи таких підрозділів культурно-спортивних комплексів, як спортивно-театральні клуби, туртури, центри здоров'я.

М. КОНОНЧУК,
методист відділу культури-освітньої роботи обласного науково-методичного центру народної творчості та культурно-освітньої роботи.

ІДЕ МІСЯЧНИК
ОБОРОННО-МАСОВОЇ РОБОТИ

Перший наставник

Цього невисокого, не по літах струнного чоловіка, голову якого густо припорошила заметіль тяжких воєнних лихоліть, можна часто побачити серед учнівської молоді шкіл району, учнів зоотехнікуму, Нагітнівського профтехучилища № 10, де він виступає з хвилюючими спогадами про пережите, про фронтові дороги, про героїчний захист радянськими моряками Новоросійська, Малої землі, там йому, тоді юнакові, було вручено партійний квиток перед боєм.

Семен Іванович Головаха — ветеран війни і праці, наставник молоді. Понад тридцять років свого життя віддав роботі на цегельному заводі. Тут, у цеху № 2, він працював майстром формовки, свій багатий досвід охоче передавав молоді, був і залишився її наставником.

Медаль за бій, медаль за труд із одного металу лють, — сніжав лют. Семен Іванович нагороджений двома орденами Вітчизняної війни першого і другого ступеня, орденом Червоної Зірки, багатьма бойовими медалями, а за доблесну працю — орденом Трудового Червоного Прапора.

Семен Іванович у дні місячника оборонно-масової роботи виступає перед молоддю, роз'яснює, якою дорогою ціною нам дісталася Перемога, закликає свято берегти відстої в боях завоювання Жовтня, мир.

В. ШУЛЬГА.

На малюнку: С. І. ГОЛОВАХА.

Мал. автора.

КРОКИ ДО ПЕРЕМОГИ

«Мосфільм» у співдружності зі студією «Баррандов» (ЧССР) та з участю студії ДЕФА (НДР) і «Фабі» (СРВ) за сценарієм лауреата Ленінської премії народного артиста СРСР Юрія Озерова (він же й режисер) створив чотирисерійну кіноепопею «Битва за Москву». Недавно на екранах області демонструвався перший фільм епопеї — «Агресія».

ЦЕ БУЛА віроломна агресія фашистів, спланована заздалегідь, замаскована дипломатичним маневруванням і дезинформацією. Це був удар у спину. Посол гітлерівської Німеччини офіційно повідомив радянській стороні про початок війни тоді, коли на західному кордоні СРСР вже палали села й міста, рвалися бомби, горіла земля... Про вірогідність вторгнення, про можливість його строки повідомляли наші розвідники і з самої Німеччини, і далекої Японії (ми знову зустрічаємося з легендарним «Рамзаєм» — Ріхардом Зорге у виконанні Юозаса Будрайтіса), але суперечливість цих даних породжувала надто обережне ставлення до них. Та й не хотілося нашому народу, що тільки-тільки залікував рани громадянської, розправляв плечі у могутньому наступі перших п'ятирічок, думати, що все це раптом може обіратися. Вже фашистські літаки скидали смертоносний вантаж на Брест, уже танки з хрестами заволодали його вулиці, а те, що війна, а не прикордонний інцидент, провокація, не вірили навіть військові... Проте і в таких непередбачених обставинах радянські воїни грудьми стали проти ворога, і протягом усього фільму ми із замиранням серця стежимо за мужніми захисниками Брестської фор-

теці, чий подвиг тепер служить символом стійкості, героїзму й радянського патріотизму.

Тяжко було на фронті, тяжко й у Москві. Повітряне бомблення з фронту і на

діграв Георгій Костянтинович Жуков (його грав Михайло Ульянов). Він ще неперемодний війни передбачив можливі дії противника і пізніше міг їх оцінити і знайти вихід зі становища. Саме під командуванням Г. К. Жукова радянські війська ліквідували так званий Єлєнінський плацдарм, і хай успіх цей був тимчасовий, він загальмував наступ противника. Саме з таких невеликих перемог і складалася одна Велика Перемога, яка у «Агресії» — поки що, мов далекий берег, допливти до якого не

фронт надходили нерегулярно, невчасно, зорієнтуватися було складно. Тут у правильній оцінці обставини, в оптимальному виборі дій значну роль ві-

кожному. З таких, як пролив радянських військ на околицю Смоленська. З таких, як вдале форсування Дніпра (так, ще в 1941-му!) воїнами комсомо-

Петровського (Ю. Яковлев). У цьому образі автори фільму зосередили кращі риси радянського командира (це про таких кажуть, що він для солдат як батько). Генерал Петровський просить відсторонити його вступ на вищу командну посаду, бо хоче вивести своїх бійців з оточення, кидається з ними на прорив і разом з ними гине...

Перемога складалася із відступів. Вимушених. Але вони дозволяли зберегти людей і озброєння. Тяжко, ох як тяжко було віддавати Київ, «матір міст руських». Тим більше, що Й. В. Сталін (Яків Троць польський) сказав американському представнику Г. Гопкінсу, що лінія фронту восени проходить біля Києва, і якщо б це так і було, то США обцяли зробити необхідні СРСР поставки. Та Київ все ж довелося залишити...

Фільм «Агресія» чим закінчується. Але вже до того де-не-де пом'якшав гнітючий свинець перших поразок: передбачалася стабілізація лінії фронту, оборонна промисловість стала перебудовуватися на військові рейки, почали терміново куватися молоді командні кадри... Ще кілька місяців до битви за Москву, під час якої самовпевнені гітлерівські голіворізи вперше збавнуть, що народжений хворобливою свідомістю біснуватого фюрера план «блискавичної війни» проти СРСР загрізав по швах... Ще кілька місяців, таких коротких у щасливий мирний час і схожих на роки у воєнне лихоліття. Події цих місяців відтворює «Тайфун», другий фільм кіноепопеї «Битва за Москву», знятий у тому ж жанрі історичної хроніки.

М. ДАНИЛЕНКО.

На знімку: народний артист СРСР Михайло Ульянов у ролі Г. К. Жукова.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На українському мові.

БН 00606.

НАША АДРЕСА:
316030. МПС,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

Обсяг 0,5 друг. ар.

Індекс 61103.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу робітничої молоді та внутрішніспівного життя, сільської молоді — 2-46-57; пропаганди, листів і масової роботи — 2-45-36; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; норенторської — 3-61-83.

Зам. № 75. Тираж 63 300

Газета виходить у вівторок
четвер, суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.